

Katechetický VĚSTNÍK

č. 5

Školní rok 2005/06 – leden

Jsme připraveni?

Každoročně je advent spojen s výzvami k bdělosti a probuzení. Naším úkolem je připravovat cesty Pánu. Otevřít dveře, aby mohl vejít král slávy. Otevřít srdce, aby se poklad evangelia stal naším bohatstvím.

Některé úryvky Písma s adventem spojovány nebývají, přesto probouzejí náš zájem. Je to především podobenství o pannách, které mají svítit na cestu svými lampičkami, až přijde ženich. Když ženich přišel, ukázalo se, že některé byly připraveny dobře, jiné neměly olej a šly jej shánět. Mezitím se však dveře zavřely. Co může olej v lampičkách v této souvislosti znamenat? Co nás nemá zaskočit a překvapit jako nepřipravené?

Z neznámých důvodů se při slavení liturgie v církevním roce nepoužívá úryvek z Matoušova evangelia (*Mt 12,44*), kde se hovoří o nečistém duchu, který vyjde z člověka, kdesi se potuluje a pak řekne: „Vrátím se, odkud jsem vyšel.“ Dům najde údajně vyčištěný a vyzdobený, ale **prázdný**. Mezi řádky je řečeno: Tvůj dům nesmí být prázdný. Jinak si ten zlý přibere sedm jiných, horších než je sám, a konce toho člověka jsou horší než začátky. Prázdný dům je jako lampa bez oleje. V Janově Zjevení se říká: „Stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře mi dveře, k tomu vejdu.“ Je třeba pozorně naslouchat, otevřít a přijmout jedinečného hosta, kterého kdysi tak krásně pozvali učedníci emauzští. Jakmile vstoupí, náš příbytek není prázdný. Ani naše srdce již nebude prázdné. Je chyba, že jej zveme, ale nechceme se mu moc věnovat, mohl by nám příliš mluvit do našich věcí! A on zase nechce být nezvaným hostem. Když ho v našem domě nechceme nastálo, je ten dům často prázdný. Zlý nemůže přijít tam, kde je Ježíš, ale tam, kde je prázdno.

Končící advent je (byl) dobou zkoumání, zda je Ježíš naším největším pokladem. Snad patříme k těm, kteří volají: „Přijď, Pane Ježíši!“ On na to odpoví: „Stojím před tvými dveřmi každý den. Pozveš-li mne, nebude u tebe ta zoufalá prázdnota. Chci být s tebou a v tobě, chci s tebou být navěky věků.“

Sestry a bratři, milí katecheté, přeji vám vánoční radost z příchodu našeho Pána na tento svět a požehnaný nový rok – stále s Ježíšem!

+ Karel Herbst

OBSAH čísla 5/2005-06

Téma:

Blahoslavení tiší

- **Vzděláváme se**
Blahoslavení tiší...
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Bůh na nikoho
nezapomíná
Starší školní věk
Umět naslouchat
- **Příběhů není nikdy dost**
Bratr Konrád
– neúnavný vrátný
Proč jsou chrámy
přeplněné?
- **Okénko**
rodinné katecheze
Konec vánoční doby
Křest Páně

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a prac. listy**
Blahoslavení tiší
Svátek tří králů
Ježíšův křest
Chcete být bibliotékařem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**
3. neděle v mezidobí (B)
až 2. postní (B)
- **Minislovník**
křesťanských pojmů
Golgota, Hřích,
Chrám, Izrael

VZDĚLÁVÁME SE**Blahoslavení tiší, neboť oni
dostanou zemi za dědictví (Mt 5,5)**

Adjektivum „mírný“ (v ekumenickém překladu „tichý“) se vyskytuje čtyřikrát v NZ (třikrát u Mt), substantivum „mírnost“ jedenáctkrát (osmkrát u sv. Pavla). K objasnění tohoto pojmu se musíme opět uchýlit k širšímu kontextu. Pomocí konkordance bychom našli velmi podobné místo – Žl 37,11: „Ale pokorní obdrží zemi“. V tomto žalmu nenajdeme přímo vysvětlení našeho blahoslavenství, ale bližší charakteristiku „mírných“:

- ^{37,1} *Nerozhněvej se* kvůli zlovolníkům,
nezávid' těm, kdo jednají podle.
- ² Uvadají rychle jako tráva,
jak zelené býlí zvadnou.
- ³ *Doufej* v Hospodina, *konej dobro*,
v zemi přebývej a zachovávej věrnost.
- ⁴ *Hledej blaho* v Hospodinu,
dá ti vše, oč požádá tvé srdce.
- ⁵ *Svou cestu svěř Hospodinu*,
doufej v něho, on sám bude jednat.
- ⁶ Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo,
jako polední jas tvoje právo.
- ⁷ *Ztiš se* před Hospodinem a *čekej na něj*.
Nevzrušuj se kvůli tomu,
kdo jde úspěšně svou cestou,
nad tím, kdo strojí pikle.
- ⁸ *Odlož hněv* a *zanech rozhořčení*,
nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého,
- ⁹ neboť zlovolníci budou vymýceni,
ale *kdo naději skládá v Hospodina*, obdrží zemi.
- ¹⁰ Ještě maličko a bude po svévolníkovi,
všimneš-li si jeho místa, bude prázdné.

Tiší (mírní) jsou tedy ti, kdo se nacházejí v konfliktní situaci, jsou konfrontováni s úspěchem zlých (v. 7)

a spontánně by reagovali „negativně“ (hněvem – v. 8). Oni však mírní své negativní reakce, svůj hněv, plamen svého žaru (rozhněvanost, závist). To je **negativní vymezení** tohoto pojmu. Tito „bohabojní“ svěřují svou cestu Hospodinu (neprosazují se širokými lokty), ztiší se před Hospodinem, čekají na něj, mají v něm naději – **pozitivní vymezení**. Jen silné zaměření na Hospodina umožňuje mírnost. Těmto lidem patří zaslíbení, že **zdědí zemi**. Tou zemí se ve SZ zpočátku myslí Kanaán, zaslíbená země. Postupně se však pojem spiri-

tualizuje, až k ztotožnění s termínem „nebeské království“. Sloveso „zdědit“ vyjadřuje, že země je darem uděleným od Boha: Bůh předem vyvolil a rozhodl se darovat zemi.

K reflexi

V kterých situacích se Ježíš projevil jako tichý (mírný)?

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví (Mt 5,5)

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Bůh na nikoho nezapomíná

K tématu „blahoslavení tiší“ jsme vybrali za příklad postavu Lazara z příběhu, který vypráví Ježíš v 16. kapitole Lukášova evangelia. Chudák Lazar prožívá celý svůj život v bídě a utrpení. Po smrti je ale přenesen k Abrahámovi, kde se bude radovat až na věky. Lazar je skutečně tichým člověkem, který nakonec dostane nebe: a to je přece to největší a nejkrásnější dědictví!

Pomůcky: Několik papírových krabic, pištálka, walkman, tmavé brýle, náplast.

Biblické vyprávění: Žil byl jeden boháč. Měl všechno, na co si jenom vzpomněl. Oblékal se do drahých šatů a především rád jedl. Jeho stůl se každý den doslova prohýbal pod těmi nejlepšími a nejvybranějšími jídly. Samozřejmě, že nechyběla ani drahá vína. U dveří před domem tohoto boháče lehával každý den jeden chudák, jmenoval se Lazar. Čekal, že si na něho boháč vzpomene. Stačilo by mu alespoň trochu chleba, aby hlad nebyl tak veliký. Boháč si ale Lazara nikdy nevšiml. Nikdy na něho ani nepromluvil. Boháč se choval tak, jako kdyby za jeho dveřmi žádný Lazar neležel. Hříchem tohoto boháče nebylo jeho bohatství, ale jeho nevšimavost, nezáměr a lakomství. A přitom stačilo tak málo – všimnout si chudáka a rozdělit se s ním. Ale boháč to nikdy neudělal. Nakonec tento biblický příběh končí tak, že boháč se ocitne v pekle, Lazar naopak u Abraháma, tedy v nebi. Role boháče i Lazara se najednou vyměnily. Smrt převrátila situaci obou. Na Lazarovi se tak naplnilo blahoslavenství, o kterém si dnes vyprávíme: blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

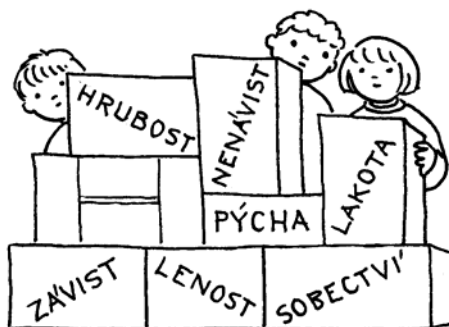
Dynamiky:

- **Nevidí, neslyší, nemluví**

Katecheta vyvolá někoho z dětí. Nejdříve mu nasadí sluchátka a dá do ruky walkmana. Potom dítěti nasadí tmavé brýle a přes ústa nalepí náplast. Katecheta pak vysvětlí: „Tak nějak to bylo i s boháčem. Lazara neviděl – proto ty tmavé brýle. Neslyšel jeho nářek a volání o pomoc – proto sluchátka. Nikdy na Lazara nepromluvil – proto náplast. Boháč prostě neviděl, neslyšel a nemluvil. I my si musíme dávat pozor, abychom se nechovali podobně jako boháč.“ Katecheta sundá dítěti sluchátka s patřičným výkladem: „Chceme mít otevřené uši, abychom slyšeli volání druhých.“ Potom dítěti sundá tmavé brýle: „Chceme mít otevřené oči, abychom viděli ty, kdo potřebují naši pomoc.“ Odlepí náplast: „Nechceme být němí k utrpení druhých lidí.“

• Zeď z papírových krabic

Katecheta spolu s dětmi postaví velkou zeď z papírových krabic. Potom katecheta vysvětlí: „Už na této zemi vyrostla mezi boháčem a Lazarem velká zeď. Kdo za to asi mohl? Boháč, nebo chudák? Tu zeď postavil boháč tím, že si Lazara nevnímal a dělal, jako kdyby Lazar ani neexistoval. Tak boháč postavil zeď nevnímavosti, nezájmu a neochoty pomoci. Co měl boháč udělat, aby taková zeď vůbec nevyrostla? Co byste mu poradily, děti, vy?“ Jestliže děti správně odpoví, potom společně zeď zbourají.

Varianta: Děti jmenují vlastnosti, které mezi lidmi budují „zeď“. Ty píše katecheta na krabice. Pak se zamýšlejí, co by tyto postoje mohlo odstranit, a krabice se dávají pryč.

• Píšťalka

Katecheta přinese píšťalku a zeptá se dětí, k čemu je taková píšťalka dobrá. Potom vysvětlí: „Taková píšťalka je moc důležitá. Důležitá je i pro pana rozhodčího. Např. ve fotbale zapíská, když se stal faul, kope se roh, nebo padla branka. Rozhodčí odpíská také poločas, ale především konec utkání. Jakmile rozhodčí odpíská konec zápasu, už se nic nedá změnit. Náš život je vlastně také takový zápas a naším rozhodčím je Bůh. Nevíme, jak dlouho tento zápas bude trvat, proto je třeba, abychom žili co nejlépe. A jednoho dne Bůh odpíská konec našeho zápasu, tedy našeho života. Potom už nebudeme moci nic změnit. V příběhu o boháčovi a Lazarovi tomu bylo také tak. Ať je tedy i v našem životě co nejméně faulů, tedy hříchů, a ať hrajeme co nejvíce fěr. Ať se snažíme o dobro a ať také dokážeme pamatovat na ty, kdo potřebují pomoci. Potom se nebudeme muset bát, až dobrý Bůh naposled zapíská na píšťalku a skončí zápas našeho života.“

Námět připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Umět naslouchat

Pomůcky: Papíry, tužky.

Cíl: Přivést mladé lidi k objevení skutečnosti, že komunikace je základem veškerého společného života a že jádro komunikace tvoří naslouchání.

Uvedení do tématu: Celý náš život je postaven na komunikaci. Kde je výměna informací, tam je život. Některé „informace“ jsou pro nás životně důležité. Jako např. kdy a kam se máme dostavit, co máme dělat, atd. Jsou však informace, které mohou zcela proměnit náš život, a když je přeslechneme, má to pro nás závažné důsledky. Nejsou to jenom varování před nebezpečími, jako např. „tam spadneš“, „pozor, auto“, ale i věty jako např. „mám tě rád“, „kdykoliv ti pomůžu“, „u mě máš vždycky dveře otevřené“. V úvodu hodiny můžeme s žáky hledat a psát na tabuli všechny důležité informace, které bychom neměli přeslechnout

a které mohou mít na náš život závažný dopad. Z úvodu by měli žáci pochopit, jak důležité je umět naslouchat.

Dynamiky:

- **Hledání symbolu naslouchání**

Žáci dostanou ve skupince za úkol najít a namalovat symbol pro naslouchání. Na závěr uděláme výstavku symbolů. Žáci vysvětlí, proč zvolili a namalovali právě tento symbol. Např. lidské ucho, ucho od hrnku, mušli, křeslo.

- **Jak je to těžké mluvit, když mě druhý neposlouchá**

Aktivita má charakter hry. Dva vybraní hráči dostanou od vedoucího hry každý své téma. Jeden např. „Rybaření“ a druhý „Proč nerad chodím do školy“. Oba současně začnou mluvit na své téma. Přitom se musí na sebe dívat. Prohrává ten, kdo buď začne druhému odpovídat na otázky, nebo se odmlčí alespoň na 4 sekundy. Hru necháme vyzkoušet ještě několik dvojic. Pak společně nad hrou přemýšlíme. Ptáme se žáků: „Proč je těžké mluvit, když vím že mě nikdo neposlouchá? Pamatuji si něco pamatuji z toho, co říkal ten druhý? Proč jsem zvyšoval hlas? Jak vám bylo při hře? Atd.

- **Naslouchání**

Žáci se rozdělí do dvojic. První řekne několik vět a druhý je zopakuje formou: „Řekl jsi, že ...“ a snaží se zopakovat, co říkal první. Pokud to zopakuje správně, tak to první potvrdí. Pokud ne, zopakuje znovu chybně interpretovanou větu. Hra trvá asi 5 minut. Poté se role vymění. Aktivita je zakončena reflexí, při které by žáci měli dojít k závěru, že mnohem těžší je naslouchat než mluvit, a také k tomu, že skutečně aktivní naslouchání je velmi náročná a někdy až únavná činnost.

Závěr:

Mladí si mohou odnést na památku mušli jako symbol naslouchání. (Pokud ji nemáme od moře, je většinou k dostání v prodejnách Ikea apod.)

Námět připravil Pavel Kafka

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ Bratr Konrád – neúnavný vrátný

Krásným příkladem člověka, který uměl naslouchat, je svatý Konrád z Parzhamu. Původně se jmenoval Johann Birndorfer. Narodil se v selské rodině roku 1822 v Parzhamu v Německu. Přesto, že zdědil statek a pracoval na něm jako sedlák, toužil po intenzivním životě s Bohem. Často se modlil před sochou Panny Marie a přemýšlel o své budoucnosti i o budoucnosti světa. Zdálo se mu, že bude mnohem užitečnější, když celý svůj život věnuje Bohu a intenzivní modlitbou bude čelit zlu, které se snaží na lidi útočit. Pokoušel se vstoupit kláštera, ale mnohokrát ho odmítli. Touha stát se řeholníkem ho však neopustila. Teprve v jednatřiceti letech ho přijali do kapucinského kláštera v Altöttingu a dostal řeholní jméno Konrád.

V klášteře se bratr Konrád stal vrátným. Dokázal tuto na první pohled bezvýznamnou službu proměnit v místo, kde se lidé setkávali s Bohem. Každý den do kláštera přicházely davy poutníků. Každý musel projít vrátnicí a Konrád všem trpělivě naslouchal. Odpovídal na dotazy a prosby, dával jídlo žebrákům, každému věnoval svou pozornost. Někdy byl na vrátnici dlouho do noci a naslouchal lidským osudům. Lidé ho měli rádi, protože kromě materiální pomoci na ně měl vždycky čas. Každou volnou chvíli věnoval modlitbě. V jeho době bylo obvyklé, že v klášteře přijímali eucharistii dvakrát až třikrát týdně. Konrád však tolik toužil po setkání s Ježíšem ve svatém přijímání, že mu dovolili přijímat každý den.

Službu vrátného konal jednačtyřicet let, prakticky až do své smrti v roce 1894. Poutníci si vyprávěli o jeho velké trpělivosti a dobrotě, která z něj zářila, a obraceli se k němu i po smrti. Tak se brzy rozšířila jeho úcta po celém širokém okolí. V roce 1934 byl prohlášen za svatého. V životě tohoto světce bychom těžko hledali něco navenek velkolepého a zázračného, co by budilo úžas. Vše dokázal svou tichostí, pokorou, trpělivostí, nasloucháním a vytrvalostí ve službě. Silu k tomu čerpal ze spojení s Bohem, který nehledí na vnější zdání, ale vidí do lidských srdcí.

Byl Konrád opravdu „blahoslavený“, tzn. šťastný? Poslechněme si, co on sám napsal své sestře: „Já se mám stále dobře. Jsem pořád šťastný a spokojený v Bohu. Všechno přijímám od nebeského Otce s díkem – ať jsou to bolesti, nebo radosti. On nejlépe ví, co je dobré.“

Zpracoval P. Kafka

❖ Proč jsou chrámy přeplněné?

Chrámu je dostatek a neznám ve svém okolí nikoho, kdo by se do chrámu netěšil. Celá rodina se ve svátečním oděvu vypraví v neděli do svého oblíbeného chrámu, aby tvořila společenství nejen s ostatními věřícími, ale hlavně se svým bohem. Návštěva chrámu dokonce nahradila v posledních letech rodinné výlety a procházky přírodou.

Pohyb lidí se okolo takového běžného chrámu zvyšuje, zvláště v těchto dnech. I nezúčastněný pozorovatel (je-li vůbec takový) zjišťuje, že se něco děje. Doprava v okolí chrámu je příčinou nejednoho infarktového stavu řidičů i chodců, věřící se radostně v mohutných proudcích hrnou dovnitř, šťastný úsměv na tváři. Jedna obrovská bohoslužba je sloužena prakticky od rána do večera. Liturgie má svá pevná pravidla a neexistuje skoro nikdo, kdo by se jí nechtěl aktivně účastnit.

Vnitřek chrámu je vyzdoben tak, aby věřící pod vlivem krásy výzdoby, barevných světel a podmanivé hudby zapomněli na své všední starosti a oddali se do vůle nejvyššího, plně se ponořili do jeho bytí a jasně poznali, co jim v jejich bídném životě schází a co všechno a v jak různých podobách mohou od něho získat. Ministranti a příslušující se vydávají do krajnosti, aby pro svého boha získali co nejvíce duší. Každému věřícímu, který jeví známky nejistoty okamžitě vysvětlí, co potřebuje, aby byl dokonale šťastný. Pro děti, které ještě nechápou obsah věrouky svých rodičů, je zde připraven dětský koutek. Ani zde se ovšem děti neponechávají svému osudu, ale již odmala jsou jim předkládány v lákavém obalu všechny předměty, které budou pro život potřebovat.

Aby evangelizace přinesla co největší užitek, jsou liturgické texty rozepisovány celoročně do všech domácností. Jednotlivé chrámy mezi sebou dokonce soutěží o to, kdo svým ovečkám poskytne lepší duchovní vedení. Za dlouholetou věrnost svému bohu získávají věřící při návštěvě chrámu různé výhody. Chrámy se také dělí podle toho, kolika věřícím jsou schopny osvětlit základní nauku své víry. Můžeme nálezt superchrámy, hyperchrámy nebo megachrámy. Pokud jste někdo slyšeli o gigachrámu, rád se nechám poučit.

Jenom jedno nechápu. Nikdy jsem tu neslyšel nahlas vyslovit jeho jméno. Jméno boha, kterému se slouží. Možná to věřícím nepřipadá důležité, možná chce zůstat sám bůh utajen. Možná, že nechce být pojmenován proto, že by ztratil svoji schopnost manipulovat miliardami lidí po celé planetě. Možná by se potom někteří jeho věřící rozpomněli, že existuje opravdový, reálný Bůh, jehož jméno je Lásky. Přesto se odvážím pojmenovat boha, jehož chrámy a věrouka jsou popsány v tomto článku – je to mamon.

Karel Tomek, <http://www.kratr.cz>

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

- ☼ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1C, 2B, 3A, 4C, 5A, 6B, 7D.
- Nápověda „po telefonu“: 1. Mt 2,9. – 2. Mt 3,13. – 3. Mt 2,1-9. – 4. Jon 2,1. – 5. Lk 21,2-4. – 6. 2 Kor 4-7. – 7. Jan 2,20.
- ☼ **Blahoslavení tiši:** Ježíšovy vlastnosti: TICHOST A POKORA SRDCE.
- ☼ **Slavnost tří králů:** ZJEVENÍ PÁNĚ.
- ☼ **Ježíšův křest:** Číslování vět shora dolů: 3, 7, 5, 2, 4, 6, 1.
...MILOVANÝMI BOŽÍMI DĚTMI.

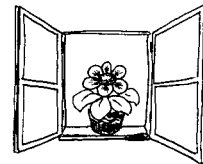
OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Konec vánoční doby

Prožili jsme Vánoce, jednu z největších událostí dějin spásy. Tato krásná doba je velkou posilou do budoucích dnů. V jejím závěru slavíme slavnost Zjevení Páně – Klanění tří králů. Klanění znamená, že první místo v mém životě patří Bohu. Hřích je výrazem toho, že na první místo kladu sebe. Klanění zaujímá v modlitbě rodiny důležité místo. Děti vidí, že je tu Někdo, před kým rodiče klečí, koho obdivují – jeho moc, dobrotu, lásku... To nedělají před žádným člověkem na světě.

Na slavnost Zjevení Páně chodívali „koledovat“ tři králové – tři mudrci, kteří se podle evangelia přišli poklonit narozenému Ježíši. Písmo nikde neuvádí ani jména ani počet mudrců. Podle počtu darů (zlato, kadidlo a myrha) se ustálil jejich počet na třech. Jména Kašpar, Melichar a Baltazar jsou pak známa z latinské zkratky „C + M + B“, psané spolu s datem svěcenou křídou na dveře. Písmena pravděpodobně znamenala požehnání „Christus mansionem benedicat“, česky „Kristus ať požehná přibýtek“.

Když do našich rodin přijdou tři králové, můžeme je pozvat ke stromečku a spolu s nimi se poklonit a zazpívat u jesliček. V tento den můžeme vzít s sebou na bohoslužbu lahvičku s vodou, křídou a zrnka kadidla. Svěcená voda slouží doma během roku v kropence, svěcenou křídou tři králové zase žehnají a popisují naše dveře. Kadidlo rozpálené na plotýnce umocní

sváteční atmosféru a kadidlová vůně symbolizuje naše modlitby. Kromě kadidla přinesli králové ještě zlato a myrhu. Zlato představuje odhodlání dělit se s ostatními. Myrha symbolizuje naši snahu s pomocí Ježíše Krista snášet zranění a bolesti. Každý člen rodiny si pak může namalovat na papír korunu a vystřihnout ji. Na jednu stranu napíše jméno a na druhou napíše, jaký dar (předsevzetí) by chtěl Ježíši k jesličkám přinést – modlitbu, konkrétní pomoc druhým, snahu ve škole aj. Potom papírové koruny rodina položí k betlému, nebo je dají na viditelné místo (na stůl, na nástěnku nebo na policičku).

Křest Páně

V neděli po 6. lednu slavíme svátek Křtu Páně. Evangelium říká, že po Ježíšově křtu „se otevřelo nebe“. Bůh přišel přebývat se svým lidem. Pro nás se toto spojení otevřelo svátostí křtu. Večerní rodinnou modlitbu může doprovázet obrázek křtu Páně, nebo fotografie křtu někoho z rodiny. Rodiče pak mohou dětem povídat o tom, proč nechali své děti pokřtít, a o dalších okolnostech křtu, na které si děti nepamatují.

Svátkem Křtu Páně končí doba vánoční a začíná liturgické mezidobí. Ze svátečních dnů tak přecházíme rychle do dnů všedních. Čeká na nás svět faktů a informací, které tak často mají sklon nahradit moudrost. Svět informací nás udržuje zdánlivě vzhůru a nutí nás k čím dál větší rychlosti. Jsme obklopeni věcmi a přístroji, které svou silou „získávají ze zástrčky“. Během vánoční doby jsme i my zapojili naši duši do Božího zdroje, který opravdu potřebujeme. Svátky, které slavíme v následujícím období liturgického mezidobí, nám však mohou pomoci znovu z tohoto zdroje čerpat.

Podle M. Mléčkové připravila JiŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ Poté, co pan farář zastupoval nemocnou katechetku, hlásí doma dítě navštěvující náboženství:
„Dneska tam paní katechetka nebyla, byl tam Pán Bůh!“

L. Štěpánková, Pozořice

- ☺ Žáci mají za úkol doplnit správné pojmy.
„Člověk, který zcela popírá existenci Boží, je ...“
Žák místo slova „ateista“ dopisuje: „... úplně blbej.“

Z Ostrovačic

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.
Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 12. 12. 2005.